

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžso/85/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014200298
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014200298.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Judity Kokolevskej a Mgr. Viliama Pohančeniča v právnej veci žalobcov I. N. P. F. - Blue - Media, so sídlom W. XXX/X, X., IČO: 46 213 058, 2. L. O. X.ínskeho, bytom D. XX, XX-R. T., F. republika, X.Y. U. P., bytom W. XXX, XX-XXX W., F. republika, zastúpených JUDr. Dušanom Remetom, advokátom so sídlom v Prešove, Masarykova 2, proti žalovanej Sociálnej poisťovni, ústredie Bratislava, ul. 29. augusta č. 8, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovanej z 21. januára 2014 číslo: 14592-2/2014-BA a z 27. januára 2014 číslo: 15513-2/2014-BA, o odvolaní žalobcu v 1. rade a žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 19. februára 2015 č. k. 3S/16/2014-43, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 19. februára 2015 č. k. 3S/16/2014-43, v časti týkajúcej sa zamietnutia žaloby žalobcu I. p o t v r d z u j e .

V časti týkajúcej sa zrušenia rozhodnutí žalovanej z 21. januára 2014 č. 1459-2/2014-BA v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a rozhodnutia z 27. januára 2014 č. 15513-2/2014-BA v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vrátenia vecí na ďalšie konanie rozsudok Krajského súdu v Prešove z 19. februára 2015 č. k. 3S/16/2014-43, m e n í tak, že konanie z a s t a v u j e .

Žalobcom 1., 2., 3. náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 19. februára 2015 č. k. 3S/16/2014-43 žaloby žalobcu v 1. rade, ktorými sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej z 21. januára 2014 číslo: 14592-2/2014-BA a z 27. januára 2014 číslo: 15513-2/2014-BA, zamietol a nepriznal mu právo na náhradu trov konania. Vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade zrušil rozhodnutie žalovanej z 21. januára 2014 č. 1459-2/2014-BA v spojení s rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočka Košice z 22. augusta 2013 č. 87871-1/2013-KEM podľa § 250j ods. 2 písm. c), d) O.s.p. a vrátil vec žalovanej na ďalšie konanie. Vo vzťahu k žalobcovi v 3. rade zrušil rozhodnutie žalovanej z 27. januára 2014 č. 15513-2/2014-BA v spojení s

rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočka Košice z 22. augusta 2013 č. 87920-1/2013-KEM podľa § 250j ods. 2 písm. c), d) O.s.p. a vrátil vec žalovanej na ďalšie konanie. Žalobcovi v 2. a 3. rade súd zároveň priznal nárok na náhradu trov konania.

Žalovaná rozhodnutím z 21. januára 2014 č. 14592-2/2014-BA zamietla odvolanie žalobcu 1. a žalobcu 2. a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Košice, č. 87871-1/2013-KEM z 22. augusta 2013. Prvostupňovým rozhodnutím bolo rozhodnuté, že žalobcovi 2. zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi žalobcu 1. dňa 31. mája 2013 podľa slovenskej legislatívy.

Žalovaná rozhodnutím z 27. januára 2014 č. 15513-2/2014-BA zamietla odvolanie žalobcu 1. a žalobcu 3. a rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Košice č. 87920-1/2013-KEM z 22. augusta 2013 potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím bolo rozhodnuté, že žalobcovi 3. nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi žalobcu 1. od 01. augusta 2011 podľa slovenskej legislatívy.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že rozhodnutiami žalovanej a prvostupňového správneho orgánu nemohlo byť zasiahnuté do majetkovej sféry žalobcu v 1. rade, keď poukázal na ustanovenie § 145 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, podľa ktorého je žalovaná povinná vrátiť poistné zaplatené bez právneho dôvodu. Zdôraznil povinnosť žalobcu uviesť v žalobe tvrdenia o porušení jeho subjektívnych práv ako účastníka konania, nie porušenie práv iných subjektov (jeho zamestnancov). Poukázal na ustanovenie § 250 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) v zmysle ktorého ten, kto o sebe tvrdí, že je žalobcom, musí byť súčasne aktívne legitimovaný hmotnoprávne, to znamená, že musí ísť o skutočné ukrátenie, musí teda ísť o aktívne legitimovanú hmotnoprávnu osobu. Nedostatok hmotnej legitímácie znamená, ak takáto osoba nebola ukrátená na právach, súd žalobu zamietne. Krajský súd zdôraznil, že žalobca okrem nedodržania 60 dňovej lehoty na vydanie rozhodnutí netvrdil žiadne porušenie jeho subjektívnych práv. Konštatoval, že nedodržanie procesných lehôt vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí nemá, nakoľko podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Namietané nezákonnosti postupu a rozhodnutí žalovanej bez uvedenia konkrétnych porušení subjektívnych práv žalobcu považoval pre rozhodnutie vo veci za irelevantné. Z obsahu žaloby je evidentné, že žalobca nenamietal porušenie svojich subjektívnych práv ako účastníka konania, ale porušenie práv zamestnancov. Pokiaľ žalobca v 1. rade spochybňoval oprávnenie žalovanej a prvostupňového správneho orgánu vykonať v predmetnej veci kontrolu vo vzťahu k reálnemu výkonu zamestnania zamestnancami žalobcu v 1. rade, krajský súd ju vyhodnotil ako neopodstatnenú, keď poukázal na ustanovenia § 172 ods. 2 a 5, § 178 ods. 1 písm. a), § 195 ods. 1 a § 196 od. 1, 2, 3 a 7 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, z ktorých nesporne vyplýva kompetencia Sociálnej poisťovne rozhodovať v nedávkovom konaní o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch, pričom definícia dôkazu je upravená široko a preto zákon nevyklučuje, aby v rámci dokazovania Sociálna poisťovňa vykonala kontrolu a šetrenie za účelom zistenia skutočného stavu veci a na základe takto zisteného stavu veci v konaní rozhodla. Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu v 1. rade, že v konaní pred správnymi orgánmi došlo k porušeniu zásady dvojinstančnosti, keďže je nesporné, že žalovaná vo veci nerozhodovala na základe iných dôkazov než tých, ktoré boli zistené v konaní pred prvostupňovým orgánom. Zdôraznil, že prvostupňové a odvolacie konanie pred správnym orgánom tvoria jeden celok a žalovaná postupovala v súlade s § 218 ods. 1 zákona č. 416/2003 Z.z. o sociálnom poistení a rozhodnutie iba podrobnejšie skutkovo a právne odôvodnila. K námietke žalobcu v 1. rade vo vzťahu k prejednanosti rozhodnutí v oznámení žalovanej príslušnému orgánu Poľskej republiky a retroaktívite konštatoval, že žalobca v prvom rade v žalobách nenamietal porušenie konkrétneho právneho predpisu, ktorý by správnym orgánom takýto postup zakazoval, a ani to aké subjektívne práva žalobcu v prvom rade boli porušené, keď namietal len porušenie subjektívnych práv žalobcu v 2. a 3. rade. Preto po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovanej a prvostupňového správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe podľa § 250j ods. 1 O. s. p. dospel krajský súd k záveru, že vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade subjektívne práva porušené neboli.

Krajský súd dospel k záveru, že dokazovanie ohľadom reálneho výkonu činnosti žalobcov v 2. a 3. rade ako zamestnancov nebolo vykonané v potrebnom rozsahu, považoval ho za nedostatočné na posúdenie veci a záver, že žalobcovia v 2. a 3. rade na území Slovenskej republiky reálne činnosť zamestnanca nevykonávali. Rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov tak nemožno považovať za odôvodnené v súlade s ustanovením § 209 ods. 4 Zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ktoré ukladá uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bola organizačná zložka vedená pri hodnotení dôkazov a pri hodnotení právnych predpisov, na základe ktorých rozhodovala. Krajský súd tiež uviedol, že záver o tom, že vo vzťahu k žalobcovi 1. ako zamestnávateľovi nebolo preukázané registrované sídlo alebo miesto podnikania je predčasný, lebo ďalšie skutočnosti vo vzťahu k priestorom v hoteli Rubín, Svidník, ani skutočnosti súvisiace s otázkou kde bola uzatvorená väčšina zmlúv s klientmi, s miestom, kde boli vykonávané hlavné finančné funkcie vrátane bankovníctva, s miestom nábora zamestnancov podrobnejšie skúmané neboli. Rovnako nebolo v potrebnom rozsahu vykonané dokazovanie za účelom reálneho výkonu činnosti žalobcov v 2. a 3. rade ako zamestnancov. Obe rozhodnutia preto podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) O.s.p. zrušil a vrátil vec žalovanej na ďalšie konanie s tým, že bude nevyhnutné vykonať dokazovanie v takom rozsahu, aby nevznikli žiadne pochybnosti o mieste podnikania žalobcu v 1. rade a rovnako vykonať dokazovanie na objektívne preukázanie, že žalobca v 2. a 3. rade reálne činnosť zamestnanca na území Slovenskej republiky nevykonával.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v 1. rade v zákonnej lehote odvolanie čo do výroku o zamietnutí žaloby a nepriznaní náhrady trov konania. Namietal, že rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, týkajúcim sa zákonnosti napadnutých rozhodnutí správnych orgánov ako aj postupu im predchádzajúceho. Navrhol rozsudok v zamietajúcej časti zmeniť, rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov zrušiť a priznať mu vyčíslenú náhradu trov konania. Tvrdil, že postupom žalovanej a jej organizačnej zložky došlo k porušeniu viacerých jeho subjektívnych práv, konkrétne práva na spravodlivý proces, ktoré zahŕňa aj právo na zákonné administratívne konanie, právo na fungovanie verejnej správy na princípe tzv. dobrej správy (good administration), právo na dodržiavanie základných zásad správneho konania a porušenie subjektívneho práva vlastníť majetok, práva na podnikanie za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a právo na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou. Namietal, že v dôsledku vydaných rozhodnutí má značné ťažkosti s udrжанím doterajších zamestnancov a náborm nových, pretože ich príslušné organizácie odmietajú zaregistrovať pre platenie sociálneho a zdravotného poistenia na území Slovenskej republiky. V dôsledku toho sa dostáva do bezvýhodiskovej situácie, v ktorej pri znižujúcom sa počte zamestnancov nie je schopný dodržať zmluvné podmienky s obchodnými partnermi, čím o nich prichádza, prichádza o zisk zo zákaziek a hrozia mu aj sankcie za neplnenie dojednaných zmlúv a súdne spory. Rozhodnutie žalovanej označil za nepreskúmateľné a arbitrárne. Nesúhlasil s argumentáciou prvostupňového súdu o tom, že zo žaloby žalobcu v 1. rade nevyplýva žiadne porušenie jeho subjektívnych práv. Už aj len porušenie základných zásad správneho konania, ako v tomto prípade, je porušením subjektívnych práv žalobcu v 1. rade ako účastníka správneho konania. Namietal tiež, že nemal možnosť vyjadriť sa k argumentom súvisiacim s nepreukázaním registrovaného miesta podnikania zamestnávateľa, nakoľko po prvýkrát boli spomenuté až v druhostupňovom rozhodnutí žalovanej. Opakovane poukázal na list žalovanej - oznámenie, týkajúce sa spoločností, ktoré na území Slovenskej republiky vykonávajú činnosť ako tzv. schránkové firmy zo dňa 25.07.2013, v ktorom žalovaná informuje príslušný poľský orgán sociálneho zabezpečenia (ZUS, Department Ubezpieczen i Sladek) o tom, že zamestnanci žalobcu v 1. rade a ďalších vybraných zamestnávateľov nepodliehajú slovenským právnym predpisom a o tom, že v prípade podania odvolania zo strany žalobcu v 1. rade a ďalších zamestnávateľov tieto zamietne a potvrdí rozhodnutia svojich organizačných zložiek, čím podľa jeho názoru došlo k neprípustnému prejudikovaniu rozhodnutia v odvolacom konaní. Trval na tom, že do kompetencie žalovanej nepatrí kompetencia na uskutočnenie kontroly a namietal aj spôsob jej vykonania. Poukázal na rozhodnutie žalovanej č. 7942-3/2014 zo dňa 29.01.2014, kde žalovaná konštatovala, že Sociálna poisťovňa nie je oprávnená vstupovať do pracovno-právnych vzťahov a výkon činnosti zamestnancov žalobcu v 1. rade je oprávnený kontrolovať len inšpektorát práce, ktorého kontrolné zistenia sú pre ňu záväzné. Závery žalovanej o

absencii reálneho výkonu činnosti zamestnancov žalobcu v 1. rade neobstoja z právneho ani z praktického (skutkového) hľadiska, nakoľko jeho zamestnanci pracujú mimo jeho sídla. Žalobca v 1. rade žalovanej predložil všetky potrebné doklady preukazujúce reálny výkon činnosti zamestnancov, ktoré si kontrolóri vyžiadali. Predložil tzv. reporty (správy) - dochádzky jednotlivých zamestnancov do práce. Uvedli tiež, že došlo k porušeniu princípu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k občanom Poľskej republiky, keď pri existencii rovnakých podmienok organizačná zložka žalovanej vo vzťahu k porovnateľným zamestnancom žalobcu v 1. rade uplatnila diametrálne odlišný postup ako vo vzťahu k iným zamestnancom občanom Poľskej republiky. Namietal tiež, že došlo k neprípustnej retroaktivite v rozhodnutiach žalovanej, keď kontrola vykonaná v marci 2013 zistila závažné nedostatky odôvodňujúce retroaktívne rozhodnutie o zániku sociálneho poistenia zamestnancov; aj podľa Praktickej príručky, na ktorú sa žalovaná odvoláva je jednoznačne zakotvené, že prípadné zistenia zakladajúce zmenu uplatniteľnej legislatívy sa aplikujú až od momentu zistenia, nie spätne.

Výrok rozsudku krajského súdu týkajúci sa zrušenia rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov a vrátenia veci napadla žalovaná včas podaným odvolaním. Trvala na tom, že jej rozhodnutie bolo vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci a po zhodnotení všetkých relevantných dôkazov. Zdôraznila, že kontrolou na adrese uvedenej v živnostenskom registri ako miesto podnikania sa kancelária ani prevádzka žalobcu v 1. rade nenachádzala. Žalobca v 1. rade počas kontroly nepreukázal, že jeho zamestnanci reálne prácu vykonávajú, a v prípade, že ju vykonávajú, tak kedy a na akom mieste. Na účely preukázania reálneho výkonu činnosti zamestnancov nepovažovala za dostatočné formálne deklarovanie podnikania pracovnými zmluvami a obchodnými zmluvami. Vyjadrila podozrenie z obchádzania právnych predpisov Poľskej republiky, keď poukázala na pomer dohodnutej odmeny a počet mesačne odpracovaných hodín ako aj na cestovné výdavky, ktoré majú títo zamestnanci, nakoľko individuálne dochádzajú z Poľskej republiky do Slovenskej republiky. Podľa jej názoru je predpoklad, že výdavky významným spôsobom presahujú príjmy zamestnancov zaručených v pracovných zmluvách, a preto sa jej javí táto činnosť, na ktorú bola upozornená podnetmi poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia (Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Váršava - ďalej len „ZUS Váršava“), ako neefektívna a nerentabilná. Argumentovala, že za situácie, keď žalobca v 1. rade riadi spoločnosť z adresy svojho trvalého bydliska v Poľskej republike, personálnu, mzdovú a účtovnú agendu mu spracúva splnomocnený zástupca, ktorý má kanceláriu v hoteli Rubín na adrese Centrálna 632/7, Svidník, pracovné povinnosti zamestnávateľ ukladá len telefonicky, o čom nevyhotovuje žiadny záznam, nemá vlastných administratívnych zamestnancov pracujúcich v jeho evidovanom mieste podnikania, nespĺňa podľa názoru žalovanej podmienky registrovaného sídla alebo miesta podnikania, nemôže sa na zamestnancov žalobcu v 1. rade uplatňovať legislatíva štátu, v ktorom mal tento podľa výpisu zo živnostenského registra registrované sídlo alebo miesto podnikania, t.j. legislatíva Slovenskej republiky. Zdôraznila, že nebol preukázaný reálny výkon činnosti dotknutých zamestnancov a všetky súvisiace okolnosti nasvedčujú tomu, že uzatváranie pracovných zmlúv s osobami s bydliskom v Poľskej republike, ktoré vykonávajú činnosť samostatne zárobkovo činných osôb v mieste svojho bydliska považuje za účelové, s cieľom vyhnúť sa plateniu príslušných odvodov v štáte bydliska, resp. zoptimalizovať svoje náklady na sociálne zabezpečenie v Poľskej republike. Žalovaná sa tiež nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu, že pri doručovaní rozhodnutí žalovanej nebol dodržaný postup podľa § 212 ods. 3 písm. c) zákona č. 461/2003 Z.z. z dôvodu, že predmetné rozhodnutia neboli doručené žalobcom v 2. a 3. rade do vlastných rúk. Uvedené ustanovenie povinnosť doručovať do vlastných rúk rozhodnutia vo veci vzniku, prerušenia a zániku sociálneho poistenia neukladá. Podľa právneho názoru žalovanej mal krajský súd posudzovať včasnosť podania žaloby žalobcami v 2. a 3. rade tak, že mal skúmať, či bola žaloba podaná v lehote do dvoch mesiacov odo dňa doručenia druhostupňových rozhodnutí žalovanej. Žalovaná tiež namieta neprimeranosť aplikácie § 92 ods. 1 O.s.p., keďže tento je aplikovateľný len v sporovom konaní. Žalovaná má za to, že vstúpenie žalobcov v 2. a 3. rade do konania slúži a odstránenie nedostatku vecnej aktívnej legitímácie. Ak sa žalobcovia v 2. a 3. rade cítili byť dotknutí na svojich právach napadnutými rozhodnutiami, mali možnosť podať žalobu v lehote do 2 mesiacov od doručenia rozhodnutí žalovanej v druhom stupni, čo však neurobili. Žalovaná preto navrhla rozsudok krajského súdu zmeniť a žalobu žalobcov v 2. a 3. rade zamietnuť, prípadne konanie o žalobe (ak bola podaná oneskorene) zastaviť.

Žalobcovia v 1., 2. a 3. rade v spoločnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedli argumenty zhodné so žalobnými námietkami žalobcu v 1. rade. Namietali tiež, že pri kontrole boli žalovanej predložené reporty (správy) - dochádzky jednotlivých zamestnancov do práce za jednotlivé dni, kedy zamestnanec vykonával prácu, čo v rozhodnutiach správnych orgánov zohľadnené nebolo.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu v 1. rade vyjadrila v zhode s argumentmi uvedenými vo vyjadrení k žalobe.

Dňa 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“).

Podľa § 492 ods. 2 S. s. p., odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Keďže v prejednávanej veci začalo odvolacie konanie pred nadobudnutím účinnosti Správneho súdneho poriadku, odvolací súd ďalej konal podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O. s. p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p. bez pojednávania, a dospel jednomyseľne k záveru, že v celosti ho nemožno potvrdiť a je potrebné ho zmeniť tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 246c ods. 1 O. s. p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa § 250 ods. 1 O. s. p., účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa § 250 ods. 2 O. s. p., žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Podat' žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo.

Predmetom preskúmania v danej právnej veci je rozhodnutie žalobkyne, ktorým zamietla odvolanie žalobcu 1. a žalobcu 2. a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Košice o zániku povinného sociálneho poistenia podľa slovenskej legislatívy a rozhodnutie, ktorým žalovaná zamietla odvolanie žalobcu 1. a žalobcu 3. potvrdila prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Košice, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobcovi 3. nevzniklo povinné sociálne postenie ako zamestnancovi žalobcu 1. od 01. augusta 2011 podľa slovenskej legislatívy.

Z obsahu žaloby jednoznačne vyplýva, že žalobca v 1. rade nenamietal porušenie vlastných subjektívnych práv, ale porušenie práv svojich zamestnancov, keď okrem nedodržania zákonnej 60 dňovej lehoty na vydanie napadnutých rozhodnutí, žiadne porušenie svojich subjektívnych práv netvrdil. Samotné nedodržanie procesných lehôt pri vydaní napadnutých rozhodnutí nemá za následok ich nezákonnosť, keďže prípadným zrušením žalobou napadnutých rozhodnutí len z tohto dôvodu by žalobca v 1. rade priaznivejšie rozhodnutie vo veci nedosiahol. Záver krajského súdu, že žalobca v 1. rade nebol aktívne hmotnoprávne legitimovanou osobou na podanie žaloby pre absenciu atribútu ukrátenia na právach, je preto správny. V tomto kontexte odvolací súd odkazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 228/2011-9 zo dňa 02.06.2011, podľa ktorého: „ Na aktívnu

legitimáciu na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) nestačí, že žalobca bol účastníkom správneho konania (alebo sa s ním v správnom konaní malo ako s účastníkom konať), ale zároveň musel byť ako účastník správneho konania rozhodnutím, preskúmania zákonnosti ktorého sa domáha, ako aj postupom správneho orgánu na svojich právach ukrátený. Správne súdnictvo tak nie je založené na verejnej žalobe (actio popularis), ktorá by umožnila komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe tvrdené a podložené a aspoň potenciálne možné. Ako vyplýva z uvedeného, samotné postavenie účastníka v správnom konaní ešte k naplneniu podmienky dotknutosti, resp. ukrátenia práv žalobcu nevedie."

Vzhľadom na vyššie uvedené nebolo možné zohľadniť námietku žalobcu v 1. rade, že postupom žalovanej a jej organizačnej zložky došlo k porušeniu viacerých subjektívnych práv žalobcu, keď vo vzťahu k porušeniu práva na zákonné administratívne konanie, práva na fungovanie verejnej správy na princípe tzv. dobrej správy, práva na dodržiavanie základných zásad správneho konania ani nešpecifikoval, konkrétne v čom toto porušenie podľa jeho názoru spočívalo. Všeobecné tvrdenia žalobcu v 1. rade, že došlo aj k porušeniu jeho práva vlastniť majetok, práva podnikat' za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a práva na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou, keď v dôsledku vydaných rozhodnutí má značné ťažkosti s udrzaním doterajších zamestnancov a náborm nových zamestnancov, v dôsledku čoho sa dostáva do bezvýhodiskovej situácie, lebo pri znižujúcom sa počte zamestnancov nie je schopný dodržať zmluvné podmienky dohodnuté s obchodnými partnermi, čím o nich prichádza, prichádza o zisk zo zákaziek a hrozia mu aj sankcie za neplnenie dojednaných zmlúv a súdne spory, odvolací súd za relevantné nepovažoval, nakoľko žalobca v 1. rade argumentoval len okolnosťami vo vzťahu k uchádzačom o zamestnanie, ktorí sú výlučne poľskej štátnej príslušnosti a ktorí odmietajú na území SR pracovať z dôvodu, že ich príslušné verejnoprávne organizácie odmietajú zaregistrovať pre platenie sociálneho a zdravotného poistenia na území SR. Na uvedené argumenty žalobcu v 1. rade nebolo možné prihliadnuť aj z dôvodu, že tieto žalobca v 1. rade nenamietal riadne a včas v žalobe ale až v odvolacom konaní (§ 250j O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1 O.s.p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 103 O.s.p., kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Zo spisu krajského súdu vyplýva, že podaním z 21. januára 2015 bol právnym zástupcom žalobcu v 1. rade podaný návrh na vstup žalobcu v 2. rade do konania spolu s priloženou plnou mocou na jeho zastupovanie. Uznesením z 22. januára 2015 č. k. 3S/16/2014-30 súd pripustil vstup L. O. X.ského ako žalobcu v 2. rade. Podaním z 21. januára 2015 bol právnym zástupcom žalobcu v 1. rade podaný návrh na vstup žalobcu v 3. rade do konania spolu s priloženou plnou mocou na jeho zastupovanie. Uznesením z 22. januára 2015 č. k. 3S/28/2014-30 súd pripustil vstup Y. U. P. ako žalobcu v 2. rade. Uznesením č.k. 3S/16/2014-41 z 19. februára 2015 boli na spoločné konanie spojené veci vedené na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 3S/16/2014 a 3S/28/2014, keďže tieto skutkovo a právne spolu súviseli a týkali sa rovnakých žalobcov v 1. rade a žalovanej.

Krajský súd pri skúmaní podmienok konania konštatoval, že žalobu žalobcov v 2. a 3. rade považuje za podanú včas vzhľadom na to, že rozhodnutia žalovanej neboli doručené žalobcom v 2. a 3. rade do vlastných rúk.

Aj napriek tomu, že krajský súd pána L. O. X.úskeho označoval ako žalobcu v 2. rade a pána Y. U. P. ako žalobcu v 3. rade s poukazom na to, že na návrh pripustil ich vstup do konania na strane žalobcu podľa § 92 ods. 1 O.s.p., ide stále o príbratého účastníka. Na toto procesné postavenie nemá vplyv ani okolnosť, že krajský súd napriek existencii osobitnej právnej úpravy (§ 250 ods. 1 vety druhej O.s.p.), nesprávne aplikoval § 92 ods. 1 O.s.p., ktorého použitie v správnom súdnictve nie je možné.

Príbratý účastník nemá postavenie vedľajšieho účastníka konania. L. O. X.úsky, krajským súdom nesprávne označovaný ako žalobca v 2. rade a Y. U. P., označovaný krajským súdom ako žalobca v 3. rade (ktoré označenie však odvolací súd predovšetkým s ohľadom na zachovanie kontinuity a prehľadnosti rozhodnutia nemenil), boli do konania len príbratí uznesením krajského súdu a je potrebné na nich aj tak nahliadať. Pokiaľ krajský súd preskúmaval rozhodnutie odporkyne aj vo vzťahu k pánovi L. O. ovi X.úskymu a Y. U. P., ktorí žalobu na preskúmanie rozhodnutia odporkyne ani nepodali, táto okolnosť predstavuje neodstrániteľnú prekážku konania, na ktorú je potrebné prihliadať v každom štádiu konania. Z uvedeného dôvodu odvolací súd musel rozsudok krajského súdu v časti týkajúcej sa zrušenia rozhodnutia žalovanej a vrátenia veci na ďalšie konanie zmeniť a konanie zastaviť, lebo L. O. X.úsky a Y. U. P. žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia nepodali.

O trovách konania odvolací súd rozhodol tak, že ich náhradu žalobcom v 1. rade a v 2. rade nepriznal, nakoľko v konaní úspešní neboli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.